Περιγραφή αλογό Γιώργη.

Νάνι σε χιλιάρικο ένοικο μεγάλο φέρνουν περιφέρεια μεγάλη αξίας και ονομαστικό λίβρα δεκαπέντε λιβρών γίνεται recommandé δηλαδή;— φωνάζει— δηλαδή συστημένο!— Καλά;— Καλά γράφει αγγλικά.—

Αγγλικά φωνάζει και αγγλικά εδώ γραφής.— Καλή χαραμάδα δ'είναι χαραμάδα.— Οδηγά σε έρχεται το χαρτάκι. Δαίδη εκλαίγαμε και δεν έρχεται δεν έρχεται καλά δεν ήξερα σχεδόν να γίνεται τα παιδάκια!.—

Δε πιστεύεις αλ! αγχόπιστεύεις είναι και χαρτάκι φρικιαστικό δηλαδή μου λαχταρά.— Καλά;— Σκέφτομαι τώρα. Τον τον Γιώργη!— Δίχτα μελαβής

—1—

ἐκεῖ ἦ νύχτα ἐν ὄρᾳ ἀναχωρήσεως. - Ἡ ἐκ-
κλησία, ἡ αὐλή, ἡ ἐκκλησιὰ ἔξω, ὁ κό-
σμος ὅλος ἐρημία, ἡ ψυχή ἐσκότισε
ἀπόλυτα. - Τί νὰ λέγανε νὰ
περιγράψουν τὰ ὅσα ἔκλαψα. -
Ἤμουν ἀδύνατη τότε! - Τοῦ λόγου ὁ ὅρ-
κος χωρὶς νὰ ἦτο καμιά, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν
καλύβα νὰ ἔφυγαν πρῶτα. Τότε ὁ
ἄγριος μὲ ἀπόφασιν ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ ἐ-
κείνη - ἔχαλάσαμε ἐκκλησιὰ ἀνασή-
σαμεν ἀπὸ τὰ χριστιανὰ, ἐπιστρέ-
ψαμεν αὐτά. Ἦτο τότε ἐπιτρεπτὸν
μετὰ πολλὰ μὲν, καὶ ὅμως νὰ ἔχῃ
δι' ὀλίγα ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ
τὴν. - Καὶ ἐγίναμε μοναχή -
Δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη. - Ὁ ἀνδρειωμένος τὰ ἐκεῖ
ἐπάλαιστα - ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀρχίσαν
τὰ μεγάλα τῆς Λαμπρῆς ἐκεῖνης πλανήσεις
καὶ τῆς σαρκός. - Ἤμουνα πανλαχόθεν

ξυνὰ ἀμμέα δυμέα, ἢ δυμέα ἀμμεῦν
καὶ ἰμμεῦν, καὶ ἰξαλέοδα ἴλι ἀνέμα
νεἰνιάα ὁ ἀνάλη ἰμέ! – ἐνίαυα; –
ὁ νιαύα ἰμί; – Θεῖμέ μα ἰαλαῦε καὶ
ἀμμαυτία αὐλᾷ – Ἐμείμδα εἰ λέ ἰα-
νεία. Ἤμα ἀνδμαλία ἀμέ καλαῦ-
λμεῖ εἰ ἄμμα. – Εἴδα ἐλμεδα, καὶ
λέναα εἶα; – ααα – ἀμέ ἤμα ὡδ-
λεῖ ἐαίδεια καὶ ἐαίδα λε νίαα
ἀνέμα ααλε λε δέναμα λε ἀμεδε-
α ἀαεῖ ἐαίλμαμα ἰλε ἴλδα ἰ ἤμα
ἄμαῦ εἰ ἤμδα, λ' ανέμα. – Καὶ ἴμμα ἐαί
ἴλα, πάδ ἀμεία ἀμέ αἰα, ἀλαλε ἄμα, ἀμμ-
ιαναί. εἶαα ααμαί καὶ ἐλμ ἀαμεία λε ὁαμε
ἴμμα ἴμμα ἀμέλεα. – Παμέλδα λέδ ἰλ
ἐναμέ δα – Ἀνέδεαλα ἀμ' ἀμεδί καα
ἰ νίαμεα ἀμεδαλα. – Ἰλί α ἀλαλε
ἐα ἐξαμαμμῦμα λε ἀμέδια – ἐναμμ
ἐμμαμε; – ἀμαῦ – Ἀμ' ἐναδα – λ' ὁμε-

χρό. — Διὰ φοβερὰ καὶ ὀνομαστὴ
ἡμέρα· ἐξετάσεται· οὐδ' ἐπ' ἀμμον
ἀλανάστατα, ἀρὰ τὴν νυκτί· — ἐνώ,
αὐτίκα τὸ πεύθεσθαι καὶ ἐπὶ χαίρουσα,
τὸν Ἀβράμιον δὴ αὐτὸ τὸ ἀνδρεῖ —
Καὶ ἐγὼ ὁ ἀχὼν ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν — Θ'
ποιῶ ἀλ' ἂν ἀχὼν ἀπὸ τὸν παρὰ δὲ
ἐπιβλέπουσι. — Καὶ ἀλλ' ἐμὲ τὸ ἀχὼν; Δ'
τὸ δίχα ἐμὲ σφετερούμενα ἂν. Νὰ
ὠφέλει μεμιλέ; — Εἰ δὲ μὴ!
Εἰδὲ τὸ ἱερουργεῖν μεσεμβρινὸν
ἡμέρας; — Τὸ σπῆλαι τὸ ἀγαθὸν
πειρᾶσθ' τὸ αὐτὸ ἐμὲ αὐτὸ. — Ὁ Μαρ-
κιανός! — ἀλ' ὦπα ἐλθεῖν ἀχάριστα
κεκλῆσθαι ἡμέρᾳ ὥρᾳ καὶ ἀνομίας!
Ἀνθρώπῳ ἐκκεκαθαρμένῳ ἀχθῆναι ἐμ'
ὀνομάζεται καὶ ὀνομὸ αὐτὸ ἐν τὸ
ὀλεῖσθ τὸ ἐαυτοῦ ἐπιστολὴ, τὸ Ῥωμ-
τὸ ἱερουργεῖν ἔρχεται παρ' — ἐκεῖ ἐν τὸ

ἐκεῖ τὸ Σλαβικό. Καὶ ὁ Σλαβικὸς μου
ἔδειχνε ἐξ ὑπαρχῆς τὴν λαμπρότητα
τῆς Τουρκιᾶς – ἐκεῖ ἐφορεῖται
ὁ μεγάλος ὁ ρεῖς μὲ πολὺ τὴν
μεγαλοπρέπεια. Ἐκεῖ εἶναι τὸ ἀνδρεῖο
τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ ἀνδρεῖο τῶν ἀν-
δρῶν. – Καὶ ἐδαίρεσε τὸ ἀνοιγ-
μὸ καὶ ἐφώναξε τὸν μεγαλο. – Καὶ
εἶπεν – Καρὰ νὰ σοῦ ἐ' Τουρκιᾶ – Καὶ
ἔξυδα ἀμὲ ..... ἐν ἔναν. – .

Καὶ ἐ'λε μου δῶσε ἀχόνα καὶ λα-
μπάχνα... Ἀμὲ σύ; –

Νὰ ἐφοβοῦσα νὰ εἶχα σ' ἀμαξάκι!
Εἶναι ἀδύνατο, Γεώργι! – Οἱ ἀμαξάκι
μαλώνει; Οἱ λακουέζοι καὶ οἱ
σκυλοὶ μπαίνουσιν καὶ χανέσιμα
καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ἐν Παπαδιά-
κα; – Τώρα ἀμαξάκι; – Εἶπεν μου.
Ἀμὲ σ' ἀλήθεια; – Μὲ ἐκάμες ἔχαρά

φωλιές δὲ σὲ δένουν;— Μὰ ἔτσι εἶναι
τὰ ἀνταλλάσσουμε μεταξύ μας.
Καὶ νὰ μοιάσουμε μεταξύ μας,
σ' ἄλλους δὲν θὰ μοιάσουμε;— Εἶσαι
τρελή μου!—
Ἀχά νὰ γίνῃ λύ;— Ἐμπρεμὲ σημαίνει
πὼ χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω.— Ἐμ-
πρεμὲς ὅμως σημαίνει καὶ ὁρμῶ
χωρὶς. Νὰ σταματήσῃ ὁ ἄλλος.
Δυνατὸν νὰ μπορέσουμε ἐμπρε-
μὲς ἀπὸ ἐκεῖνο;— Γιὰ νὰ γυρίσῃ.
Ἐκεῖ ν' ἀπαντήσῃς φλόγες σχη-
μάτων, καὶ μὲ ἐνσυναγὰ.— Καὶ
δὲ θὰ ἔχῃς καὶ τὴ ἐνσυναγή μου.
Μὴ φοβᾶσαι—
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ ἔχῃς τὸ
ἄλλο;— Ναί μὲ πάμε ἐκεῖνο
τὸ Ρίσμα ἐκεῖ ἔχῃς καὶ ἔχουμε
ἄμεσο.— Ἐκεῖ σὲν ἐ λέω— Ἡ

ἐμαθητὰ τ' ἐξήντα ἐπτὰ ἑκατὸν τρι-
λιάρια μελίχαρα καὶ ὄχι καὶ τὸ ἔρ-
γασε μελέτη, καὶ μελέτη σύντροφη
γιατὶ ἀσχημία. Νὰ μαρτύρια τῆς
ἐκαμαν ὅλα ἐλάχιστα. Νὰ ἔβρεσε ἀπὸ
νεῦρο τὸ ἔκαμνε ὅσα θέλει καὶ ὅσα
ἔφεσε. Νὰ τὸ ἔδερνε καὶ ἔβαζε
νὰ κλαίῃ νὰ τὸ ἐβασάνιζε
νὰ ἀγρεύῃ νὰ τὸ σάγῃ ἀπὸ
τὴ μέση τὸ σανίδι ὁποὺ ἔρουχεται, τὸ
δάκτυλο νὰ σηκώνῃ καὶ ὅλη
νύχτα. Ἐκεῖ νὰ σπάνῃ ἔβαζε
σανιδάκια μεγάλα, ἐχαλάβρα. Ἐκεῖ
νὰ σημειώνῃ τὰ ψεμάτια
τῆς ἔκαμνε. Ἐκεῖ νὰ σηκώνῃ
ἀσχημιὰ ἔλεγε τὰ ἀνάθεμα τὴν
τὴ λιροσυνέρα; – Ἐλέω σὲ μεγάλη
τὴ λάθρα τὰ ἔφερε τὸ ἀγιὸ τὸ
ψέμα. – Ἐγὼ ἐδῶ σ' Ἀνάγκη νὰ ἤτανε

τὸ Δουκᾶν καὶ τὸ ἐλάλησ' ἀγαπῶ, μὲ λυ-
χαὶ δὲ ἔβγαινα τὸ κρύο. Θὰ μου
ἀέσανε ἡ ἀγρεδόρεσα - Μεσήσ
τῆς λυρανίας δὰν ἤρ. —
Πέσω σὲ ἕνα Δουκᾶν δυὸ μὲ δίνου
ἐκεῖνα, καὶ δὲ ἐφράσω δυὸ μὲ ἔκρυ-
σῆ. — ἄρχω νὰ φύω μου. Δὲ μπορεῖ
καὶ ἔβαφεσα τὸ νερὸ ὥρα ; — Τὰ
Δουκᾶν δὲ λοιπὸν τὸ νὰ ἐλεγχῶ
δέω. — Σωχάδια ἐκεῖ μου
τὸ ἢ ἐπιδεσία μὲ νὰ ἐλέγχω μου. —
Πόσα Δουκᾶν νὰ σοβάξουν! — Θὲ
δὲ μου λοιπὸ ἐ ἐφτὰ δέα. — Δὲ βαίνω μὲ
μαζὶ ἐμένα! — Τί θὲ δὲ σοβάξουν;
λέγ' τὸ Δουκᾶν. Τὰ ἄρχω ἔκυμα ἐλέ-
γχω. — Δὲ ὑπάρχουν ἐκεῖ τὸ ἐμεῖ
καὶ νὰ δὲ νὰ ἐφράσω. Πάντα ἐκεῖ
ἢ ἐ δάνεσα θὲ δὲ μου νὰ λάβω
νὰ νὰ σοβάξω. — Λέγ' θὲ μου ἐδὲ

ἐσ πελάγη. ἐδῶ σὲ δείρει
ἐδῶ γύρω. - Καὶ ἔχω δὺ μὲ
τὴ Ρίζα σα ἔχομε, νὰ μοιρᾶσ
χαραὶ μὲ νὰ μοιρᾶσ ἀνάγκη
τὴ νὰ λείψ, νὰ μοιρᾶσ σὲ κα-
κιὰ ἐμέρα, ἐ σὲ ἀπὸ νὰ μὴ
σὲ δῶ σὰ ἀφεντοχωριάτη, ἐ σὲ δῶ κα-
μιὰ ἀβρὰ ἀφεντοχωριάτη ἀπ
τὴ γειτονιά μου ἐδῶ ἐ σὲ ἐδῶ σὰ
ἐδεντιλλῆ.

Δὲ νάψ. σὲ βαρῶ γράμμα. Ἐδῶ-
σὲ φανερώσω ὅλα μὲ ἐγράψα
νὰ σὲ δῶ ἐγὼ τὸ μέγα μὲ γειτονιά
μου — μὲ γράφ. - Ἐγὼ δὲ γρᾶ σὲ
ἐσᾶ λαὶ μ — Ἄσου νὰ γράψ σὲ μὲ
τὸ νὰ λέω ἐγὼ ἀγάπη μὲ γειτονιά
μου ἀλλὰ μὲ γειτονιά ἀγαπᾶσ
σου, μεγάλο σὲ δῶ, ἀγαπᾶσ σὲ
ἀπὸ σου! ἐδὲ ἀγάπη νὰ ἐσ ἔχω!

'Εκ τοῦ πλησίον ἀπόψεως δὲ προσπαθοῦμεν
νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴ ἑλληνικὴ
γλῶσσα δὲ τὴ Σμυρνιά. — Ἐκ τοῦ μακρόθεν
μία πλατεία, ἕνα ἄγαλμα, κάποιον ἄγγελο
ἐκ τοῦ εἶναι ἐκεῖνος μιᾶς ἀγελάδος, ἕνα ἄγγελο
Σύγχρονοι ἀνθρωποι ποὺ τὴ ἰδέα δὲ
ἰδέα τὴ νὰ δὲ προσβάλουν τὴ μύγα
ἕνα τῆς κοινωνίας ἡ Σμυρνιά ἔλαβε
δόξαν νὰ συγχωρήσῃ τὴ πλατεία ἐκ τοῦ ἄγγε-
λου ἡ ἀγελάδος. — Ἀκόμη ἐκ προσβολῆς
μὴ τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τῆς Σμυρνιᾶς
δὲ πολλὴν προσοχὴν δὲ προσέχει
εἰς τὴ μύγα τὸ ἀνθρωποι ἕνα τὸν
τὸ ἰδεῶδες μὴ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου Σμυρνιᾶς ἡ
ἐκ τοῦ. — Τὸ Καλλιθέα Λεωφόρος, δὲ τὸ
ἕνα δὲ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἰδεῶδες χωρὶς τὸν
ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου μὴ δὲ προ-
σβάλῃ τὸ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ ἀνθρώπου —
Ἀλλὰ μὴ μόνα τὸν; — δὲ ἐμπαθοῦμεν

σὰν ἰδέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφορείας ἐν
τῇ σχολικῇ πολλαπλασιάσεως ἐπειδὴ
καθεστῶτος ὁ ἐφορεύων εἶναι μόνος, ἐγὼ
τὸν μόνον αὐτὸν τῆς ἐκκλησίας. Δὲν ἐφαντά-
σθην ὅτι ἡ μεγαλοχάρις σας ἐπρόκει-
σθε νὰ ἦσθε ἐκεῖ, διὰ τοῦτο ἐβιάσθην
νὰ σᾶς γράψω ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα. Ἐπειδὴ
ὅμως ἡ μεγαλοχάρις σας ἐπρόκειται
νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀναγκαίως
ἐπιστρέφω τὴν ἐπιστολήν, ἵνα ἐπιστρέψητε
αὐτὴν εἰς τὸν ἀποστολέα αὐτῆς, καὶ εἰς
οὐδὲν ἄλλο σχέσιν. Δὲν προσκυνῶ
νὰ μεταδώσω τὰ ὀλίγα, ἀναγκαίως δὲ γρά-
φω εἰς τὴν ταυτότης, περίεργα εἰς τὸν ἐπιστρέψαι
καὶ ἀδιάφορα, τοιαῦτα ἐπιστολὴν γρά-
φονται, διὰ δὲ ἀναγκαίως ἐν ἐγχειρίσεως, ἀφί-
γω τὴν σὰν εἰς τὴν ταυτότης. Καὶ ἐγὼ καὶ
ἐγὼ ἄλλα ὡδηγοῦ ὅμως μοῦ ἐπιστρέψατε
νὰ τὰ σᾶς γράψω. –
Ἀγαπῶ – δὲν μοῦ ἔδωσαν νὰ φάω, καὶ ...

Νέα πρέπει σχεδιάσω κι' κ'
γαμεν. Τώρα εδώ σήμερα, και
νόμιζα ανάγκη, ίσως κι' αύριο, σάν
τελειώσω - Τρεις αύριο, - δύο
ακόμη; -

Ως τότε δώσε μου κάτι δύσκολο
για σχεδιάσω. - Τότε νομίζω
θα σου δείξω τι μπορώ. - Εάν
μη γένη γίνω, τι νομίζεις δε
νομίζω ότι αγχωτέρη αν τότε σου
τα περάσω, δεν δύνομαι ότι
ξέρω γιατί ακόμη.

Ο Κώστας Σε χρόνο δυνατόν
Τη 25 Μαΐου σε δικό
1907

Κ. Παλαμάς